

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **L. K.**
zastoupen Mgr. Ondřejem Múkou, advokátem,
se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční arbitr,**
se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2018,
č. j. FA/SR/ZP/295/2018-19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K.T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/295/2018-19, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti usnesení žalovaného ze dne 5. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/295/2018-12, o zastavení řízení o návrhu žalobce, kterým se domáhal zaplacení peněžité částky, eventuálně vyslovení neplatnosti ujednání o nákladech a poplatcích smlouvy o investičním životním pojištění. Žalobkyně uvedla, že důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že se žalobce k výzvě žalovaného nedostavil k podání ústního vysvětlení a neposkytl i přes výzvu žalovaného v řízení potřebnou součinnost. Ve vztahu k nedostavení se k podání ústního vysvětlení žalobce uvedl, že z výzvy k podání ústního vysvětlení není zřejmé, jaké skutečnosti měly být zjištěny, a zda se jednalo o skutečnosti nezbytné, když ve výzvě k podání ústního vysvětlení předmět ústního jednání chyběl. S odkazem na ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), považuje žalobce výzvu k podání ústního vysvětlení za nevhodnou a neúčinnou. Žalovaný měl volit co nejúčinnější právní prostředky, které způsobují co nejmenší náklady, např. žalobce písemně vyzvat ke sdělení informací, pro jejich zjištění ústní jednání nařídil.
2. Žalobce dále namítal, že závěr žalovaného o tom, že nebyly odstraněny vady návrhu, je účelový. Skutečnost, že žalobce již si nevybavuje okolnosti při uzavírání pojistné smlouvy, která je dlouhodobým produktem, a s ohledem na zánik pojistné smlouvy již nemá všechny žalovaným požadované dokumenty k dispozici, lze považovat za neposkytnutí součinnosti. Žalobce naopak, bylo-li to v jeho možnostech, požadované dokumenty předložil, popřípadě požádal žalovaného, aby si je opatřil od instituce. Součinnost byla vyžadována v rozporu se zásadou vyšetřovací uvedenou v § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi. Žalobce označil veškeré relevantní důkazy tak, že tento návrh měl a mohl být projednán. Žalovaný je institucí, která byla zřízena k ochraně zájmu spotřebitele, pokud vůbec bylo nezbytné dokazování doplňovat, měl aktivně postupovat jak směrem k žalobci, tak i k instituci, neboť požadované dokumenty byly evidentně v dispozici obou účastníků smluvních stran. Namísto toho žalovaný adresoval své výzvy toliko žalobci. Usnesení, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, je nepřezkoumatelné, neobsahuje vyličení konkrétních skutečností, které bránily projednání návrhu žalobce. Pro zastavení řízení nebyly dány zákonné důvody. Žalobce navrhl, aby soud usnesení ve znění napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na své postavení bezplatného, státem zřízeného orgánu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů na finančním trhu, který rozhoduje spory podle zásad a pravidel stanovených v zákoně č. 229/2002 Sb., o Finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o finančním arbitrovi“), a pokud zákon o finančním arbitrovi nestanoví jinak, postupuje podle správního řádu. Poukázal na charakter své činnosti a k podané žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Pokud jde o argumentaci, žalobce o neznalosti důvodu, proč žalovaný nařídil ústní jednání, uvedl,

že tuto argumentaci považuje za zcela zástupnou, neboť ze samotných výzev muselo být žalobci zřejmé, že se podání ústního vysvětlení bude konat ve věci jeho návrhu na zahájení řízení. Žalovaný odmítá, že podání ústního vysvětlení je namísto tehdy, není-li možné věc vyřešit písemně. Žalovanému je z dosavadní zkušenosti známo, že spotřebitelé například popisují některé rozhodné skutečnosti jinak než zástupce, doplňují skutečnosti, které si podle zástupce nepamatovali, upřesňují počátek jeho subjektivních promlčecích lhůt, zástupce vůbec neznají, návrhy vypracované zástupcem citují neexistující ujednání smluv a podobně. Nově žalovaný zjistil, že někteří spotřebitelé, zastoupeni zástupcem, nemají zájem na jakémkoliv plnění ze strany pojišťovny, protože „smlouvu prodali“, když přiznali existenci smlouvy o postoupení pohledávek. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami, v nichž žalobce tvrdí, že poskytl potřebnou součinnost. S odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 5 A 142/2013, žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že odmítání součinnosti představuje snahu o přenesení odpovědnosti za prokázání tvrzení navrhovatele na finančního arbitra, tedy usnadnění práce a snížení nákladů zástupce v souvislosti s uplatněním nároku navrhovatele. Řízení spotřebitelů zastoupených zástupcem byla zahájena na základě šablonovitěho návrhu, stejně tak v průběhu řízení doručuje zástupce žalovanému identická vyjádření, která mnohdy nereflktují skutkový stav konkrétního řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce neodstranil zásadní nedostatky návrhu, a to přes opakované výzvy žalovaného, bylo rozhodnuto o zastavení řízení podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o Finančním arbitrovi. Žalovaný navrhl namítnutí podané žaloby.

4. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na stanoviscích, která vyjádřil v podané žalobě. Podání ústního vysvětlení by bylo účelné pouze tehdy, pokud by jeho předmětem bylo zjištění skutečností prostřednictvím získání bezprostředního dojmu. V případě informací, které jsou objektivně zjistitelné z tvrzení navrhovatele, jde o svévolné porušení zásady hospodárnosti správního řízení. K šablonovitosti podání spotřebitelů prostřednictvím právního zástupce žalobce uvedl, že neuvádí žalovaný důvod relevance této informace pro řízení o žalobě. K požadavku odstranění nedostatku návrhu poukázal na ustanovení § 10 odst. 1 zákona o finančním arbitru, které stanoví náležitosti návrhu, tyto náležitosti byly splněny. Jinými podklady a důkazy žalobce nedisponuje. Pokud je poukazováno na postoupení pohledávky, žalobce poukázal na tzv. tichou cesi podle občanského zákoníku s tím, že žalovaný nemá pravomoc tuto skutečnost vyšetřovat a vyvozovat z toho důsledky v podobě zastavení řízení. Podstatou sporu je nárok vyplývající ze smlouvy o investičním životním pojištění uzavřeném mezi spotřebitelem a institucí, bez ohledu na případné postoupení pohledávky na třetí osobu je žalovaný příslušný věc rozhodnout, neboť spadá do jeho pravomoci podle § 1 písm. e) zákona o Finančním arbitrovi.
5. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce podal návrh na zahájení řízení před finančním arbitrem o zaplacení peněžité částky in eventum o vyslovení neplatnosti ujednání o nákladech a poplatcích. Uvedl, že uzavřel smlouvu o investičním pojištění s institucí – Českou pojišťovnou a. s., která při zániku pojistné smlouvy stanovila odkupné. Instituce neoprávněně snižovala kapitálovou hodnotu pojištění o neplatně sjednané poplatky a náklady, v rámci výpočtu odkupného neoprávněně snížila nárok navrhovatele z titulu výplaty odkupného. Protože nedisponuje potřebnými podklady, není schopen vyčíslit v této fázi řízení přesně svůj nárok, po opatření vyžádaného důkazu v podobě vyčíslení všech relevantních položek nárok neprodleně vyčíslí.

6. O uvedeném návrhu bylo rozhodnuto finančním arbitrem usnesením ze dne 5. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/295/2018-12, tak, že řízení se podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi zastavuje. V odůvodnění usnesení správní orgán konstatoval, že návrh na zahájení řízení neobsahoval úplné a srozumitelné vyličení skutečností, důkazní prostředky nebo označení důkazů, ke dvěma výzvám správního orgánu žalobce nedostatky zcela neodstranil, když doložil pouze, že instituci neúspěšně vyzval k nápravě. Následně byl navrhovatel (žalobce) vyzván k podání ústního vysvětlení v sídle kanceláře finančního arbitra, účastník řízení se bez udání důvodu k podání ústního vysvětlení nedostavil. Finanční arbitr uzavřel, že navrhovatel neposkytl přes výzvu arbitra potřebnou součinnost, proto bylo řízení zastaveno. Proti tomuto usnesení podal žalobce námitky, ve kterých namítal, že se domáhal určení neplatnosti pojistných smluv, a označil veškeré relevantní důkazy, aby návrh mohl být projednán. Další důkazy a ústní vysvětlení byla vyžadována nad rámec návrhu, aniž by finanční arbitr sám aktivně opatroval důkazy. O těchto námitkách bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/295/2018-19, tak, že námitky byly zamítnuty a usnesení finančního arbitra bylo potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval dosavadní průběh řízení, konstatoval, že napadené usnesení splňuje obsahové náležitosti a dostatečné odůvodnění. Uvedl, že navrhovateli byly konkrétní nedostatky návrhu a termíny ústního vysvětlení řádně a včas oznámeny, navrhovatel byl poučen o důsledcích nesoučinnosti. Dále uvedl, že zástupce navrhovatele doručuje finančnímu arbitrovi šablonovité návrhy a desítky dalších shodných podání, ve kterých líčí skutkové okolnosti uzavření pojistných smluv takřka totožně, proto finanční arbitr důvodně pochybuje, zda jde o vyličení skutkových okolností navrhovatelem a nikoli jen zástupcem. K výzvám byly nedostatky návrhu odstraněny pouze částečně, proto bylo nařízeno jednání k podání ústního vysvětlení. Toto oprávnění vyplývá v ustanovení § 12 odst. 2, odst. 5 zákona o finančním arbitrovi. Názor navrhovatele o potřebnosti ústního jednání je irelevantní. V daném případě byly splněny podmínky pro zastavení řízení, když navrhovatel se odmítl účastnit ústního jednání, odmítl odstranit zásadní nedostatky návrhu s odkazem na vyšetřovací zásadu, popřípadě nadbytečnost požadovaného vyjádření a podkladů. Zdůraznil, že po předmětném řízení finanční arbitr řeší spor, jde tedy o sporné řízení před správním orgánem. Sporné řízení je ovládáno zejména zásadou dispoziční, je zahajováno zpravidla na návrh, a správní orgán přihlíží pouze k tomu, co bylo účastníky řízení tvrzeno a prokázáno. Pokud jde o specifika sporného správního řízení, poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 5 A 142/2013, který uzavřel, že důkazní standard ve sporném řízení odpovídá důkaznímu standardu v civilním řízení sporném. Důkazní břemeno ve sporném řízení se dělí mezi účastníky řízení, neboť ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu oslabuje ve vztahu ke správnímu orgánu zásadu vyšetřovací a zvyšuje odpovědnost účastníků řízení za výsledek sporu akcentováním zásady projednávací. Míra unesení důkazního břemene má přitom přímý vliv na jeho úspěch ve sporu. Finanční arbitr uzavřel, že v posuzovaném případě bylo v silách navrhovatele odstranit nedostatky návrhu a odmítání součinnosti představuje pouze snahu o přenesení odpovědnosti za prokázání tvrzení na finančního arbitra, tedy usnadnění práce a snížení nákladů právního zástupce navrhovatele v souvislosti s uplatněním nároku. Proto byly námitky zamítnuty a usnesení potvrzeno.
7. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejím rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, žalobce vyslovil s tímto postupem výslovný souhlas, žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

1. Podle § 1 odst. 1 písm. e) zákona o finančním arbitrovi platí, že k rozhodování sporu, které jednak spadají do pravomoci soudu, je příslušník též arbitr, a to pouze tehdy, jedná-li se o spor, kdy na jedné straně stojí spotřebitel a na druhé straně pojistitel nebo pojišťovací zprostředkovatel při distribuci životního pojištění nebo při výkonu práv a plnění povinností ze životního pojištění. Na jedné straně sporu mohou vystupovat též další osoby a instituce, vyjmenované v § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, jednou ze stran sporu musí být však spotřebitel. Podle § 3 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi návrh na zahájení řízení před finančním arbitrem může podat pouze spotřebitel. Podle ustanovení § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi arbitr není vázán návrhem a aktivně opatřuje důkazy. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi, finanční arbitr řízení zastaví usnesením, jestliže navrhovatel neposkytl přes výzvu arbitra potřebnou součinnost. Podle § 24 zákona o finančním arbitrovi se v řízení podle tohoto zákona postupuje přiměřeně podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Uvedenému odpovídá § 1 odst. 2 správního řádu, dle něhož tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí (tj. správní řád), nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. V daném případě je tímto zvláštním zákonem zákon o finančním arbitrovi, který má jakožto lex specialis v případě úpravy totožných procesních ustanovení přednost před obecnou úpravou obsaženou ve správním řádu.
2. Je zřejmé, že rozhodování sporů finančním arbitrem je specifickým správním řízením. Z výše zmíněného ustanovení § 1 odst. 1 písm. e) zákona o finančním arbitrovi vyplývá, že finanční arbitr je ve stanovených případech oprávněn k rozhodování sporů, které by jinak spadaly do pravomoci soudů. Podle ustanovení § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi arbitr není vázán návrhem a aktivně opatřuje důkazy. Zákon tedy arbitrovi výslovně přisuzuje aktivní roli v průběhu dokazování, čímž inklinuje k opuštění projednací zásady, jinak platné pro sporné správní řízení, a směřuje k zásadě vyhledávací. Stále však platí, že pro navrhovatele nemá být procesní aktivita vyčerpána podáním návrhu, nýbrž i v průběhu řízení musí vyvíjet součinnost s finančním arbitrem, a to i v procesu dokazování, tak, aby mohl být jeho návrh posouzen. Nezbytnost aktivní role navrhovatele lze odvodit z dispoziční zásady ovládající řízení před finančním arbitrem, z obecného požadavku zákona na vyvíjení součinnosti spočívající v předložení důkazů či podání ústního vysvětlení (§ 12 odst. 5 zákona o finančním arbitrovi) nebo z obecného apelu na to, aby byl spor vyřešen smírně (§ 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi).
3. Návrh musí mimo jiné obsahovat úplné a srozumitelné vylíčení rozhodných skutečností a důkazní prostředky nebo označení důkazů (§ 10 odst. 1 písm. c) a d) zákona o finančním arbitrovi). Uvedené svědčí tomu, že zásadu vyšetřovací nelze v řízení před finančním arbitrem absolutizovat, neboť je to stále navrhovatel, kdo má označovat důkazy k prokázání svých tvrzení. Nehledě na skutečnost že zákon sice stanoví, že arbitr si aktivně opatřuje důkazy, avšak nevylučuje, aby si tyto důkazy opatřil od navrhovatele (viz § 10 odst. 5 zákona o finančním arbitrovi), a to zejména v počáteční fázi řízení, kdy arbitr potřebuje zjistit splnění podmínek pro rozhodnutí o návrhu.
4. Z ustanovení § 1 odst. 1 písm. e) a § 3 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi vyplývá, že jednou ze stran, a to konkrétně navrhovatelem, může být taková osoba, která má postavení

spotřebitele. Je tedy zřejmé, že jednou ze základních podmínek je zjištění o tom, že navrhovatel skutečně postavení spotřebitele má. Pokud by tomu tak nebylo, není dána příslušnost finančního arbitra spor rozhodnout. Nepostačí přitom pouze formální označení navrhovatele jako spotřebitele, podmínky jsou splněny tehdy, jestliže navrhovatel, jakožto spotřebitel ve smyslu § 19 občanského zákoníku, se domáhá určitého práva na sebe a na svůj účet. Podle názoru soudu nelze souhlasit se žalobcem, pokud v replice poukazuje na tzv. tichou cesi, tedy na konstrukci, že pohledávku může u finančního arbitra uplatnit i ten spotřebitel, který ještě před podáním návrhu na zahájení řízení postoupil na jiný subjekt.

5. Je pak logické, že finanční arbitr s přihlédnutím ke svým poznatkům z úřední činnosti zaměřil svoji pozornost na zjištění, zda navrhovatelem je skutečně spotřebitel a nejde pouze o formální označení navrhovatele. Právě ke zjištění, zda lze postavit na jisto, že navrhovatel je spotřebitelem, směřovaly úkony žalovaného, který jednak požadoval předložení dokladů a sdělení důvodů, které vedly k uzavření smlouvy, neboť lze předpokládat, že je to jedině spotřebitel, který může tyto informace poskytnout. Za tímto účelem pak, po té, kdy žalobce nereagoval věcně na výzvy arbitra, bylo nařízeno i ústní jednání. V daném případě je zřejmé, že žalobce požadovanou součinnost neposkytl, k nařízenému jednání se ani nedostavil. Je zřejmé, že žalobce zůstal pasivní, nedoložil požadované doklady, neposkytl požadované vysvětlení, pak je nutno uzavřít, že v důsledku pasivity žalobce nebylo prokázáno, že žalobce jako navrhovatel byl v postavení spotřebitele. Přitom finanční arbitr nemá možnost tuto skutečnost zjistit jinak, neboť je to právě žalobce (navrhovatel), kdo nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní.
6. Námitku, v níž žalobce poukazuje na to, že ve výzvě k podání ústního vysvětlení absentuje skutečně vymezený předmět podání ústního vysvětlení, což je v rozporu se zásadou uvedenou v § 6 správního řádu, je nutno konstatovat, že z předmětné výzvy vyplývá, že se jedná o ústní jednání ve věci návrhu žalobce, ze správního řádu ani z jiného právního předpisu nevyplývá, že by do oznámení o nařízení ústního jednání musela být podrobněji a výslovně uvedena otázka, která má být předmětem ústního jednání. Z předmětné výzvy bylo dostatečným způsobem zřejmé, o jakou věc se jedná, a bylo na žalobci, aby požadovanou součinnost poskytl. Soud neshledal porušení ustanovení § 6 správního řádu, když zásada hospodárnosti a nezatěžování účastníka řízení nemůže mít prioritu v případě, kdy je nutno, aby navrhovatel správního řízení prokázal, že je v postavení subjektu, který jako jediný je oprávněn podat návrh na rozhodnutí o spotřebitelském sporu, a je jediným subjektem, který tuto skutečnost může doložit. Pokud je namítáno, že návrh na zahájení sporného řízení netrpěl vadami, které by bylo nutno odstranit s tím, že z důvodu časového odstupu je logické, že žalobce nedisponoval řadou dokumentů, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Žalovaný výzvami k odstranění vad návrhu směřoval k tomu, aby žalobce prokázal své postavení spotřebitele, proto požadavek doplnění návrhu a doložení dalších listin bylo zcela opodstatněné. Soud se zcela ztotožňuje s právním názorem, který Městský soud v Praze vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 5 A 142/2013, ve kterém zdůraznil specifika sporného řízení vedeného podle § 141 správního řádu, a to právě ve vztahu k důkaznímu břemenu účastníka sporného řízení. Jak Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku zdůraznil: „*správní orgán ve sporném řízení není zpravidla povinen vyhledávat z vlastní iniciativy důkazní prostředky pro rozhodnutí předloženého sporu, ale vychází primárně z důkazních prostředků navržených účastníky řízení nebo z jejich shodných tvrzení. Míra unesení důkazního břemene tím kterým účastníkem řízení má přitom přímý vliv na jeho úspěch ve sporu*“. V daném případě je nutno opakovaně

poukázat na to, že požadavek Finančního arbitra směřoval k tomu, aby žalobce pozici navrhovatele sporného řízení prokázal, že má postavení spotřebitele. Doložit tyto skutečnosti může dle názoru soudu právě pouze ten, kdo tvrdí, že je spotřebitelem a tedy oprávněným navrhovatelem sporného řízení, tedy žalobce.

7. K tvrzenému porušení § 6 odst. 2 správního řádu soud podotýká, že žalovaný nejprve vyzval žalobce, aby poskytl další dokumentaci, k níž by bylo možno zjistit jeho postavení jako spotřebitele, a to písemnou formou. Až poté, kdy požadovaná dokumentace nebyla předložena, nařídil ústní jednání. Postupoval zcela v souladu s ust. § 6 odst. 2 správního řádu, když tak učinil způsobem, který co nejméně omezuje účastníka správního řízení.
8. Pokud jde o repliku, je zřejmé, že žalobce opakuje svá tvrzení uvedená v žalobě. Pokud poukazuje na otázku právní relevance postoupení pohledávky, je nutno uvést, že tato námitka nebyla v žalobě uvedena, žalobce tak učinil až v replice ze dne 5. 6. 2019, tedy poté, kdy marně uplynula lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Z důvodu opožděnosti se soud touto otázkou nezabýval, byť považuje za vhodné zdůraznit postavení spotřebitele a nikoli postupitele.
9. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalovaný byl oprávněn žalobce vyzvat k odstranění nedostatků jím podaného návrhu, respektive k podání ústního vysvětlení. Za této situace pak bylo povinností žalobce na výzvy žalovaného reagovat. Jinak se vystavoval riziku zastavení řízení pro neposkytnutí potřebné součinnosti, na což ostatně byl ve všech výzvěch upozorněn. Pokud tedy zůstal nadále pasivní, bylo právem žalovaného řízení o jeho návrhu zastavit dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o finančním arbitrovi. Proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
10. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalovanému náklady nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu